

Monica

Monica sa pokúsila ten zápisník vrátiť. Hneď ako zistila, že zostal ležať na stole, zdvihla ho a ponáhľala sa za jeho zvláštnym majiteľom. Ten však už bol preč. Pohyboval sa až prekvapujúco rýchlo na niekoho takého starého. V skutočnosti azda nechcel, aby ho dohonila.

Bol to jednoduchý svetlozelený zošit, taký, aký nosila do školy a zapisovala si doň úlohy. Jej spolužiaci si obaly pokreslili srdiečkami, kvetmi, menami najnovších lások, no ona nič také nikdy nespravila. Predmety si až príliš vážila.

Na obálke zošita boli ozdobným písmom napísané iba dve slová:

Úprimnosť nadovšetko

A v pravom dolnom rohu bol dátum: *Október 2018*. Monica si pomyslela, že vnútri možno bude nejaká adresa, alebo aspoň meno, na základe ktorého by ho mohla vrátiť. A hoci si ten akt nevyžadoval veľa námahy, prikladala mu veľký význam.

Otvorila zápisník a hneď na prvej strane zbadala niekoľko viet rozdelených do odsekov. Prečítala si ich.

Ako dobre poznáte ľudí žijúcich vo vašom okolí? Ako dobre poznajú oni vás? Poznáte aspoň mená svojich susedov? Zistili by ste, že sa ocitli v tiesni alebo že už niekoľko dní neopustili svoj dom?

Každý klame o svojom živote. No čo by sa stalo, keby sme namiesto klamania úprimne hovorili pravdu? Tú jediná vec, ktorá nás definuje, po ktorej by všetko zapadlo na svoje miesto? Nie na internete, ale skutočným ľuďom okolo seba.

Predpokladám, že nie. No možno by rozpovedanie vlastného príbehu zmenilo váš život alebo život niekoho, koho ste ešte ani len nestretli.

A presne to chcem zistiť.

Na tej strane bolo popísaného ešte viac a Monica umierala túžbou pokračovať v čítaní, ale v kaviarni bývalo v tom čase vždy najrušnejšie a ona vedela, že nesmie poľaviť. Nemohla si dovoliť ani najmenšie straty. Zastrčila preto zápisník medzi náhradné jedálne lístky a reklamné letáky od dodávateľov, ktoré ležali vedľa pokladnice. Prečíta si ho neskôr, keď sa na to bude môcť dostatočne sústrediť.

Monica sa pohodlne natiahla na pohovke vo svojom byte nad kaviarňou, v jednej ruke s veľkým pohárom Sauvignon Blanc a v druhej s nájdeným zápisníkom. Otázky, ktoré si v ňom v to ráno prečítala, jej ešte stále vírili hlavou a dožadovali sa odpovedí. Celý deň strávila rozprávaním sa s ľuďmi, servírovaním kávy a koláčikov, klebetami o počasí a o najnovších

problémoch celebrit. Kedy však naposledy niekomu povedala o sebe niečo, na čom naozaj záležalo? A čo skutočne vedela o nich okrem toho, či pijú kávu s mliekom alebo si do čaju dávajú cukor? Otvorila zápisník na druhej strane.

Volám sa Julian Jessop. Mám sedemdesiatdeväť rokov a som umelec. Posledných päťdesiatšesť rokov žijem v Chelsea Studios na ulici Fulham Road. To sú základné fakty, no pravda je takáto: SOM OSAMELÝ.

Niekedy prejdú celé dni bez toho, aby som s niekým prehovoril. Občas, keď preda len musím s volakým rozprávať (napríklad keď mi zavolajú v súvislosti s poistením ochrany platieb), zisťujem, že hlas mám zachrípnutý, lebo mi pre nečinnosť zamrel v hrdle.

Vek ma spravil neviditeľným. Znášam to veľmi zle najmä preto, lebo som bol vždy zvyknutý na pozornosť. Každý vedel, kto som. Nemusel som sa ani predstavovať, len som zastal vo dverách a čakal, kým ma chýr o mne predbehne, obíde celú miestnosť a vyvolá reťazovú reakciu šepotov a kradmých pohľadov.

Boli časy, keď som sa s úľubou díval na seba v zrkadle a pomalým krokom sa prechádzal popri výkladoch, aby som skontroloval, či mi sedí strih saka alebo drží vlna na vlasoch. Teraz, keď náhodou zbadám niekde svoj odraz, sotva sa spoznávam. Iróniou je, že Mary, ktorá by spokojne prijala nevyhnutnosť starnutia, zomrela relatívne skoro vo veku šesťdesiat rokov, ja som však stále tu, nútený sledovať, ako sa pomaly rozpadávam.

Ako umelec som stále pozoroval ľudí. Analyzoval som ich vzťahy a uvedomoval som si, že vždy ide o rovnováhu

moci. Jeden z partnerov je viac milujúci, druhý viac milovaný. Ja som musel byť ten najviac milovaný. Dnes si uvedomujem, že som Mary bral ako samozrejmosť s tou jej obyčajnou, celistvou krásou ružových líčok, s jej nekonečnou starostlivosťou a spoľahlivosťou. Naučil som sa to oceniť, až keď bola preč.

Monica prestala na chvíľu čítať, aby obrátila stranu a napila sa vína. Nebola si istá, či jej je Julian sympatický, skôr jej ho bolo ľúto. Tušila však, že on by dal prednosť nesympatii pred ľútosťou. Opäť sa pustila do čítania.

Keď ešte žila Mary, náš útulný domček bol stále plný ľudí. Deti zo susedstva behali dnu a von, Mary ich krmila príbehmi, radami, sladenými nápojmi a lupienkami. Moji menej úspešní kolegovia umelci sa kedykoľvek neohlásene zjavili na večeru a nechýbali ani moje najnovšie modelky. Mary zakaždým veľmi úspešne zabrala ich srdečné uvítanie, takže som bol asi jediný, kto si všimol, že im ku káve neponúkla čokoládu.

Vždy sme mali čo robiť. Náš spoločenský život sa točil okolo Klubu umelcov Chelsea a okolo kaviarní a butikov na King's Road a Sloane Square. Mary pracovala ako pôrodná asistentka a v nemocnici trávila dlhé hodiny, kým ja som krížom-krážom brázdil po krajine a maloval som portréty ľudí, ktorí si mysleli, že stoja za to, aby uchovali svoj obraz pre budúce generácie.

Od konca šesťdesiatych rokov sme každý piatok presne o piatej poobede zašli na neďaleký cintorín Brompton, ktorý, keďže leží na rozhraní Fulhamu, Chelsea, South

ZÁPISNÍK PRAVDY

Kensingtonu a Earl's Courtu, bol tým najvhodnejším miestom stretnutí so všetkými našimi priateľmi. Na hrobe admirála Angusa Whitewatera sme si zvyčajne naplánovali program na celý víkend. Admirála sme nepoznali, jednoducho mal len široko-ďaleko najimpozantnejší náhrobok z čierneho mramoru, ktorý skvele slúžil ako barový pult.

Dalo by sa povedať, že som vlastne zomrel spolu s Mary. Ignoroval som telefonáty aj listy. Farba mi uschla priamo na palette a počas jednej neznesiteľne dlhej noci som zničil všetky svoje nedokončené plátna. Potrhal som ich na farebné franforce a potom Marinými krajčírskymi nožnicami postrihal na malé štvorčeky. Keď som sa asi o päť rokov konečne vyslobodil z tej kukly, zistil som, že susedia sa odsťahovali, priatelia sa na mňa vykašľali, môj agent ma odpísal, a vtedy som si uvedomil, že som sa stal neviditeľným. Bol som obrátenou metamorfózou motýľa, ktorý sa zmenil na húsenicu.

Ešte stále si každý piatok podvečer pripíjam Mariným obľúbeným Baileys na admirálovom hrobe, ale zostal som tam iba ja a duchovia minulosti.

Toto je môj príbeh. Prosím, pokojne odhodte tento zošit do zberu, alebo dopíšte na nasledujúce stránky svoj príbeh a odovzdajte ho ďalej. Možno pritom pocítite katarziu rovnako ako ja.

Čo sa stane ďalej, je vo vašich rukách.